

Dr. Jožef Pavlica.

Spominski list.

Dné 6. vinotoka so zagrebli na goriškem pokopališču truplo bogoslovskega profesorja dr. Jožefa Pavlica. Smrt, ki iztrga mladega moža iz srede njegovega dela, je dvakrat tragična. In če je mož po svojih zmožnostih izreden, po svojem značaju redek, po svojem pomenu daleč segajoč, potem je žalost tem hujša. Ob Pavlicovem grobu čutimo to do dna srca. Ni bil navaden talent, ki ga žalimo v njem. Malo tako bistrih izobražencev ima slovenska zemlja, kakor je bil on. Vipavska domovina mu je dala živahno in pri tem neupogljivo naravo. Božja Previdnost ga je vodila, da je svoj um in svoje srce razvijal v lepem redu.

Rojen je bil dr. Jožef Pavlica dné 12. decembra 1866. v Rihenbergu. Stariši Jožef in Frančiška, roj. Ličen, še živé. Prvi, ki je očeta opozoril na nadarjenost pokojnega Jožefa, je bil gospod nadučitelj T. Jug, sedaj nadučitelj v Solkanu. Dné 1. oktobra 1872. je šel Jožek z očetom peš v šolo v Gorico. Prvi učitelj v III. razredu goriške vadnice mu je bil g. Humar, sedaj upokojeni okrajni šolski nadzornik v Gorici. V pripravljavnici, kjer mu je bil učitelj g. Skubin, sedaj učitelj na goriški vadnici, je bil prvi odličnjak in je bil potem prvi v vseh razredih goriške gimnazije. Leta 1875. je bil kot dijak II. gimn. razreda sprejet v deško semenišče, kjer mu je bil sedanji škof dr. Anton Mahnič prefekt in najspretnější voditelj. Osmi gimnazijski razred z zrelostnim izpitom in prvi tečaj v bogoslovnici je dovršil v enem šolskem letu (1882). V mašnika ga je posvetil

pokojni nadškof Alojzij Zorn dné 26. maja l. 1885.

Po dovršenih naukih v goriški bogoslovnici je bil s 1. oktobrom 1885. imenovan za kaplana pri sv. Roku v Gorici, kjer je služboval eno leto. V tem času je napravil dva rigoroza na dunajskem vseučilišču. Dné 1. oktobra 1886 ga je pokojni nadškof dr. Alojzij Zorn poslal v Rim v zavod dell' Anima, kjer je postal dné 26. junija 1888 doktor kanoničnega prava. — Rim menda ostane neizbrisen vsakomur, kdor ga je videl. Pavlicu se je še prav posebno vtisnil v dušo. Njegov hitri, prodirajoči um je tam nabral ogromno silo zakladov, srce se mu je pa obrusilo v nepremagljivi ljubezni do Cerkve, s katero je vedno združeval res nežno, mehko ljubezen do domovine in do svojega naroda. — Vrnivši se iz Rima se je podal na Dunaj v

Dr. Jožef Pavlica.

Avguštimej, da bi dovršil svoje nauke. Na Dunaju je ostal eno leto. Ravno takrat se je pričela tam gori tista krepka borba krščanskega ljudskega življa z židovskim, iz katere se je kasneje razvila krščanska socialna stranka. Bistrega očesa je opazoval vse to mladi Jožef, in vse polno novih misli in zasnutkov mu je zaigralo v umu. Žal, da se je bolezen malarija, katero je bil prinesel iz Rima, jela že takrat pojavljati! Seveda se on ni zmenil za bolehnost. Njegova duševna moč je bila toliko, da ga slabotnost telesa ni mogla ovirati pri temeljitem študiju. Na Dunaju je tudi še lepše pognala v njegovi duši iskrena, prisrčna pobožnost in zmisel za resno asketiško živ-